



## Arrest

**nr. 340 589 van 5 februari 2026**  
**in de zaak RvV X / XI**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS**  
**Rootenstraat 21/18**  
**3600 GENK**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 maart 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 3 april 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 april 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Biyomaal-clan te behoren. U bent afkomstig uit het dorp Lambarkonton in het district Afgoye van de provincie Lower Shabelle.*

*Enkele maanden voor uw vertrek werd uw broer B(...) vermoord door Al Shabaab. Hij werkte in een tankstation. Op een dag vroeg Al Shabaab om met dit werk te stoppen maar hij weigerde, waarna hij vermoord werd.*

*Kort voor uw vertrek kwam een lid van Al Shabaab naar uw huis en vroeg uw vader naar uw hand. Uw vader weigerde waarna de man terug vertrok. Hij diende vervolgens klacht in bij Al Shabaab waarna uw vader naar hun basis werd geroepen. Daar eiste Al Shabaab om u te laten trouwen met deze man. Uw vader weigerde opnieuw en vertrok weer.*

*Enkele dagen later, wanneer uw vader aan het werk was op de landbouwgrond, werd hij vermoord door de man die met u wilde trouwen. Hij kwam vervolgens naar jullie huis en eiste opnieuw dat u met hem zou trouwen. Hij dreigde uw broer te vermoorden indien u niet met hem zou trouwen. Hierop ging uw broer akkoord waarna jullie zich verloofden. Hij vertrok weer en gaf u drie dagen tijd om te rouwen om uw vader. U besprak uw vlucht uit het dorp en vertrok 's nachts naar Mogadishu.*

*Uw broer ging na uw vertrek naar de basis van Al Shabaab waarna hij werd aangehouden. Een week later werd hij weer vrijgelaten.*

*U verbleef vijftien dagen in Mogadishu bij een kennis van uw maternale oom. Toen u hoorde dat de man die met u wilde trouwen u nog steeds zocht vertrok u uit Somalië. U nam op 24 oktober 2023 het vliegtuig en reisde via Qatar naar België, waar u op 25 oktober 2023 toekwam. Op 26 oktober 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.*

*Na uw vertrek werd uw tante aan moederskant tweemaal verkracht. Zij diende klacht in tegen de dader die vervolgens naar het huis van uw tante kwam en met een geweer begon te schieten. Bij dit incident raakte uw broer gewond aan zijn been. Uw moeder, die intussen naar het huis van uw tante aan het lopen was, viel op de grond en brak haar been.*

*Op een dag brak een clanconflict uit tussen de Biyomaal en de Habar Gidir. Hierdoor vluchtten uw moeder en broer uit het dorp en vestigden zich in het naburige dorp Aliasar.*

*Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten aangaande uw besnijdenis en attesten over de opleidingen Nederlands die u in België volgt neer.*

## *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk zijn dermate vaag en onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkele informatie over die man weet te geven. Gevraagd om over hem te vertellen zegt u louter dat u niets over hem kan zeggen behalve dat hij van Al Shabaab was. U wordt nog verschillende malen aangespoord om iets concreet over die man te zeggen maar u slaagt hier niet in (CGVS II, p. 4). U kent zelfs zijn naam niet en kan hier louter over zeggen dat u zijn naam niet wilde weten (CGVS II, p. 15). Dat u nooit enige concrete informatie over die man heeft vernomen is geenszins aannemelijk, zeker gezien u uiteindelijk nog verloofd bent geweest met hem (CGVS II, p. 13).*

*Uw handelwijze en die van uw familie zoals deze naar voren komt in uw verklaringen roept ook ernstige vragen op. Zo zegt u dat men een dergelijk verzoek van Al Shabaab niet kan weigeren (CGVS II, p. 5). Gevraagd wat jullie thuis dan besproken hebben in verband met eventuele voorzorgsmaatregelen na uw vaders weigering zegt u louter dat jullie niet dachten dat uw vader vermoord zou worden maar dat hij slechts opgesloten en geslagen zou worden, wat maar weinig overtuigend of doorleefd overkomt (CGVS II, p. 5). U*

zegt zelfs dat jullie niet dachten dat die man zou terugkomen nadat uw vader zijn eerste huwelijksverzoek weigerde (CGVS II, p. 5). Gezien het vreemd is dat jullie zouden hebben gedacht dat dit lid van Al Shabaab niet meer zou terugkomen nadat uw vader zijn huwelijksverzoek had geweigerd wordt u gevraagd dit te verklaren maar u geeft aan niet te weten waarom jullie dit dachten (CGVS II, p. 5 en 6). Dit is geenszins aannemelijk.

Uw vader werd vervolgens opgeroepen door Al Shabaab om zijn weigering te gaan uitleggen. Gevraagd wat jullie thuis gedaan hebben om toekomstige problemen te vermijden nadat uw vader terug thuiskwam na opnieuw de eis van Al Shabaab te hebben geweigerd zegt u vreemd genoeg dat jullie niets gedaan hebben omdat jullie niet dachten dat hier nog problemen gingen van komen (CGVS II, p. 8). Gevraagd waarom jullie dit dachten, ondanks uw eerdere stelling dat een verzoek van Al Shabaab niet geweigerd kan worden, zegt u vreemd genoeg dat Al Shabaab normaal gezien drie keer langskomt en dat ze op dat moment nog geen drie keer waren langsgelopen (CGVS II, p. 8). Deze verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet overtuigen.

U verklaart voorts dat u niet uit het dorp kon vluchten omdat Al Shabaab overal aanwezig is (CGVS II, p. 10). Het is dan vreemd dat u plots wel gewoon wist te vertrekken uit het dorp. Gevraagd hoe u dit dan wist te verwezenlijken zegt u louter dat er een auto is die 's nachts rijdt en geiten en melk vervoert (CGVS II, p. 11). Aangezien u niet heeft uitgelegd hoe u aan Al Shabaab wist te ontkomen wordt u opnieuw gevraagd naar informatie hierover maar opnieuw blijft u aan de oppervlakte: "op een verborgen manier ben ik weggegaan" (CGVS II, p. 11). Gewezen op uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat het niet mogelijk was om uit het dorp te vluchten en nogmaals gevraagd naar een verklaring blijft u vaag: "toen waren we mensen die allemaal samen wandelden, maar nu was ik alleen". Gezien u uiteindelijk gewoon met een auto uit het dorp bent vertrokken wordt u gevraagd waarom u dan niet eerder uit het dorp vertrok maar, na veelvuldige vragen hierover, besluit u louter met de stelling niet te weten waarom u niet eerder uit het dorp bent vertrokken (CGVS II, p. 11 en 12).

Vervolgens wordt u gevraagd naar de plannen van uw broer en moeder op het moment dat jullie uw vlucht naar Mogadishu bespraken maar u kan hier louter over zeggen dat ze niets gingen doen (CGVS II, p. 13). Gezien die man uw broer ging vermoorden "indien hij u niet zou krijgen" (CGVS I, p. 29) wordt u gevraagd wat uw broer hier dan over zei, waarop u zegt dat die man uw broer ging vermoorden indien u niet met hem zou trouwen maar dat hij niets had gezegd over wat hij zou doen indien u zou ontsnappen (CGVS II, p. 13). Dat de doodsb bedreiging door deze man aan het adres van uw broer niet besproken werd thuis louter omdat hij strikt genomen niet had gedreigd uw broer te vermoorden indien u zou ontsnappen is geenszins overtuigend, gezien die man vanzelfsprekend bij uw broer zou uitkomen wanneer u zou ontsnappen.

U wordt vervolgens gevraagd waarom uw broer niet eveneens uit het dorp vertrokken is, gezien hij evengoed in levensgevaar verkeerde door u te laten vluchten, maar u blijft aan de oppervlakte: "hij kan niet vertrekken, naar waar gaat hij gaan". Gevraagd waarom hij niet eveneens naar Mogadishu kon gaan biedt u opnieuw geen concrete verklaring: "hij kan daar niet verborgen blijven". Gevraagd deze stelling dan weer te verklaren zegt u louter dat uw moeder bij hem is en suikerziekte en hoge bloeddruk heeft (CGVS II, p. 14). Dat u geen overtuigende verklaringen kan bieden over het feit dat uw broer, die met de dood werd bedreigd, in het dorp bleef doet verder twijfelen aan uw relaas.

Ook de handelswijze van Al Shabaab zoals die naar voren komt in uw verklaringen roept ernstige vragen op. Zo wilde Al Shabaab dat hun lid met u zou trouwen. Het is dan vreemd dat zij niets zouden hebben gezegd over enige gevolgen die uw vader zou moeten dragen voor het weigeren van dit verzoek op het moment dat hij zijn zaak aan het bepleiten was op hun basis (CGVS II, p. 7). Gevraagd wat zij dan wel zeiden over hoe zij dit probleem gingen aanpakken antwoordt u eerst ontwijkend en zegt u uiteindelijk dat ze ook hier niets over zouden hebben gezegd. Gevraagd waarom ze niets in deze zin aan uw vader zeiden om hem te overtuigen toch akkoord te gaan – iets dat ze immers van hem eisten – antwoordt u opnieuw louter op ontwijkende wijze (CGVS II, p. 8). Gevraagd wat ze dan wel zeiden om uw vader onder druk te zetten akkoord te gaan met het huwelijksverzoek geeft u opnieuw een nietszeggend antwoord: "Ze woonden daar en hebben daar de macht zoals bij ons" (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom ze niets gedaan of gezegd hebben op dat moment om uw vader te overtuigen akkoord te gaan met het huwelijk zegt u dit niet te weten (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom ze hem niet hebben gearresteerd op dat moment wanneer hij hun verzoek bleef weigeren – iets dat volgens u niet mogelijk is (CGVS II, p. 5) – kan u opnieuw geen informatie bieden (CGVS II, p. 9). Uw verklaringen over de handelswijze van Al Shabaab komen weinig overtuigend over.

Uw verklaringen over het gezin bij wie u ondergedoken zat in Mogadishu zijn ook niet overtuigend. Gevraagd iets van informatie over hen te geven blijkt u enkel de naam van de man te kennen en hen verder niets gevraagd te hebben (CGVS II, p. 15). De namen van de vrouw en de kinderen kent u niet (CGVS II, p. 16). Gevraagd of u nog iets anders weet over deze man geeft u aan van niet (CGVS II, p. 16). Gevraagd van waar jullie deze mensen kenden, die blijkbaar dicht genoeg bij uw familie stonden om een vluchteling voor Al

*Shabaab op te vangen, geeft u geen antwoord. Gevraagd hoe u dan plots bij deze mensen bent terecht gekomen kan u louter aangeven dat dit via uw oom werd geregeld (CGVS II, p. 16). Gevraagd vanwaar uw oom hen dan kent kan u geen informatie geven (CGVS II, p. 16). Dat u geen enkele informatie kan geven over de mensen bij wie u ondergedoken zat voor Al Shabaab – wat vanzelfsprekend ook voor hen een aanzienlijk risico met zich meebracht – roept ernstige vragen op en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab en de moord op uw vader als gevolg hiervan.*

*U geeft voorts nog aan dat uw broer B(...) vermoord werd door Al Shabaab. Ook hierover zijn uw verklaringen niet overtuigend. Gevraagd waarom hij vermoord werd kan u louter aangeven dat hij in een tankstation werkte (CGVS II, p. 18). De vraag wordt opnieuw gesteld maar u geeft geen verdere informatie en zegt louter dat Al Shabaab hem gewoon gedood heeft (CGVS II, p. 18 en 19). De vraag wordt opnieuw gesteld waarop u louter nog toevoegt dat Al Shabaab niet wilde dat hij benzine verkocht. Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt u dat het kan zijn dat sommige auto's van de overheid zijn. Gezien u nog steeds geen duidelijke of concrete informatie biedt over de precieze reden waarom uw broer vermoord werd wordt u gevraagd waarom hij geen benzine mocht verkopen aan de auto's die bij hem passeerden maar u geeft aan dit niet te weten (CGVS II, p. 19). Dergelijke vage verklaringen over de reden waarom Al Shabaab uw broer vermoord zou hebben zijn maar weinig overtuigend.*

*U verklaart dat Al Shabaab uw broer vroeg om te stoppen met benzine te verkopen maar uw broer weigerde dit (CGVS II, p. 19). Aangezien het vreemd is dat uw broer deze eis van Al Shabaab zonder meer weigerde, gezien het risico dat dit vanzelfsprekend met zich meebrengt, wordt u gevraagd dit te verklaren maar u kan louter zeggen dat uw broer werkte voor het hele gezin (CGVS II, p. 20). Gewezen op het risico van het weigeren van een eis van Al Shabaab en nogmaals gevraagd waarom hij niet gehoorzaamde aan Al Shabaab zegt u louter dit niet te weten (CGVS II, p. 20).*

*U weet ook niet wat er verder nog gebeurde met de eigenaar van het tankstation, ondanks dat dit tankstation maar op twee tot drie minuten wandelen van u thuis zou liggen (CGVS II, p. 19). Gezien de eigenaar van dit tankstation vermoedelijk toch evenveel risico zou lopen als uw broer, die slechts een werknemer was, en dit tankstation vlakbij uw huis ligt kan verwacht worden dat u hier de laatste maanden voor uw vertrek toch iets over zou hebben moeten gehoord.*

*Bovenstaande vaststellingen maken dat er aan de moord op uw broer evenmin geloof kan worden gehecht.*

*U geeft verder aan dat uw tante aan moederskant verkracht werd na uw vertrek. Zij diende vervolgens klacht in tegen de dader waarna deze naar haar huis kwam en begon te schieten. Hierbij raakte uw broer verwond aan zijn been. Uw moeder brak haar been wanneer ze in het midden van het tumult naar het huis van uw tante aan het rennen was en viel (CGVS II, p. 20, 21 en 23). Ook hierover legt u vage verklaringen af. Gevraagd wanneer dit incident gebeurde zegt u vreemd genoeg dit niet te weten. U weet enkel nog wanneer het aan u verteld werd (CGVS II, p. 21). Ze zouden niet hebben gezegd wanneer dit was gebeurd en u had er ook niet naar gevraagd omdat u "niet in een goede situatie was" (CGVS II, p. 21). U kan ook geen enkele informatie geven over de dader van dit incident (CGVS II, p. 21). Gevraagd of u dan niet meer informatie heeft gevraagd aan uw familie hierover zegt u opnieuw op vage wijze dat u "niet in een goede situatie was om dit te vragen" (CGVS II, p. 22). Deze verklaringen maken dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan dit incident.*

*Bovendien legt u geen enkel document neer dat uw verklaringen hierover kan staven. Gezien uw broer naar het ziekenhuis werd gebracht en geopereerd werd kan verwacht worden dat u hierover toch iets van documentatie zou weten neer te leggen. Dit doet dan ook verdere twijfels rijzen.*

*Uit uw verklaringen en het medisch attest dat u neerlegt blijkt verder dat u type 3 besneden bent. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u als gevolg van uw besnijdenis heden een vrees heeft bij terugkeer naar Somalië. Gevraagd naar een vrees vanwege uw besnijdenis verwijst u louter opnieuw naar de hierboven besproken problemen met Al Shabaab (CGVS I, p. 30 en 31). Allereerst moet worden vastgesteld dat u, hoe betreurenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type III. Daarnaast dient benadrukt te worden dat indien u in de toekomst (opnieuw) zou huwen of zou bevallen, uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, niet blijkt dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling of voor een volgend huwelijk in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is op dat moment immers niet meer van toepassing. Aldus liggen er in casu goede redenen voor om aan te nemen dat u niet opnieuw het slachtoffer zal worden van een gedwongen*

vrouwelijke genitale verminking, zodat een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is.

Voorts dient onderstreept te worden dat u uw beweerde gedwongen huwelijk geenszins aannemelijk heeft gemaakt zodat u het CGVS verhindert een correct zicht te bieden op uw gezinssituatie, die mee in rekening dient te worden genomen bij de beoordeling van uw vrees om opnieuw te worden besneden bij een terugkeer naar Somalië. Indien u meent nood te hebben aan internationale bescherming omwille van een risico op herbesnijdenis bij terugkeer, komt het immers aan u toe om, gelet op de op uw schouders rustende medewerkingsplicht en bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van uw persoonlijke omstandigheden voor uw komst naar België, quod non. Nogmaals dient gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat er in Somalië geen sprake is van systematische en automatische toepassing van herbesnijdenis onder dwang. Het komt aan u toe om de nodige concrete elementen aan te reiken ter staving van uw vrees voor herbesnijdenis, waar u evenwel in gebreke blijft. U verwijst zeer algemeen naar het feit dat u zal moeten worden gedesinfecteerd en later opnieuw onderworpen zal worden aan VGV, zonder hierbij in concreto te duiden wie u onder dwang opnieuw zou laten infibuleren, waarom en in welke omstandigheden. De enkele vaststelling dat u geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen, is niet afdoende om een gegronde vrees voor herinfibulatie in uw hoofde vast te stellen. Er dient herhaald te worden dat u op heden nog geïnfecteerd bent en het aldus een louter hypothetische vrees betreft die bovendien opnieuw zeer algemeen en vaag blijft.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw attesten aangaande uw opleiding Nederlands, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze hebben geen betrekking op uw situatie bij terugkeer naar Somalië. U roept ook zelf geen concrete vrees in met betrekking tot uw opleiding Nederlands. Het loutere feit dat u de Nederlandse taal leert is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa\\_coi\\_report\\_somalia\\_security\\_situation\\_20230222.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023\\_04\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Somalia\\_Security\\_Situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf), en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_somalie\\_veiligheidssituatie\\_20250325.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

*In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.*

*Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.*

*Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.*

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Lower Shabelle te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Lower Shabelle een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.*

*Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Lower Shabelle is met 27 % van het totaal aantal geregistreerde incidenten in deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024, het zwaartepunt van het geweld in Somalië. Volgens een analyse van ACLED is dit te verklaren door de grote aanwezigheid van de veiligheidsdiensten en de ATMIS-basissen in*

de regio, twee doelwitten van al-Shabaab. ACLED noteert net zoals in 2023 ook de meeste activiteit van AS in Lower Shabelle. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in de regio, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen 1 december 2023 en 1 december 2024 727 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (570) en explosions/remote violence (129). De meeste battles zijn (hit-and-run-)aanvallen door AS tegen de aanwezige veiligheidstroepen met name ATMIS, SNA, de SNA Special Forces, NISA, SPF en de lokale politie. Het zijn voornamelijk vuurgevechten, hoewel AS occasioneel ook raketwerpers en handgranaten inzet. Voor 70 incidenten noteert ACLED een veiligheidsdienst als actor. Het zijn antiterreuracties waarbij AS-posities worden aangevallen, geweld tussen de veiligheidstroepen onderling en aanvallen tegen clanmilities, vaak omdat deze een illegale controlepost bemannen. ACLED noteert ook 20 incidenten van clangeweld onder battles. De incidenten onder explosions/remote violence zijn terreuraanvallen met geïmproviseerde bommen, granaten en mortieren. AS viseert de veiligheidsdiensten maar raakt soms ook burgers en sommige IED-aanslagen zijn gericht tegen burgerdoelwitten. Andere aanvallen zijn gericht tegen controleposten bemand door veiligheidsdiensten. Verder voeren de veiligheidsdiensten luchtaanvallen uit tegen AS-posities en morteraanvallen tegen vermoedelijke AS-schuilplaatsen waarbij soms de burgerbevolking getroffen wordt. ACLED noteert in totaal 727 dodelijke slachtoffers door het geweld in de regio Lower Shabelle voor deze verslagperiode. De meerderheid van de dodelijke slachtoffers zijn soldaten en SNA-strijders die sneuvelen tijdens militaire operaties of AS-aanvallen op militaire doelwitten en clanmilitieleden door interclangeweld en vuurgevechten met veiligheidsdiensten. Op 23 maart 2024 laat AS een autobom ontploffen aan een legerbasis in het dorp Busley (Marka). Hierop volgt een zwaar vuurgevecht. ACLED noteert 67 doden door dit geweld. Dit is het hoogst aantal geregistreerde doden per incident voor deze regio in deze verslagperiode. ACLED noteert ook 7 burgerdoden die als omstaanders sneuvelen tijdens vuurgevechten. Het geweld onder de noemer air/drone strike heeft 147 doden tot gevolg. ACLED noteert 21 burgerdoden bij een luchtaanval tegen een AS-standplaats in het dorp Baldooska. In totaal noteert ACLED 66 burgerdoden voor 49 incidenten onder civilian targeting. AS voert IED-aanvallen uit gericht op off-duty-veiligheidspersoneel, maar ook op civiele structuren zoals een jeugdhuis en busstation. Daarnaast voert de terreurgroep nog gerichte moordaanslagen uit waarbij het onder meer een clanouder, soldaten in burger en burgers verdacht van spionage, doodschiet. De veiligheidsdiensten zijn in 18 incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, betrokken. ACLED noteert hier 25 burgerdoden. Clangeweld is verantwoordelijk voor 3 burgerdoden. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats conflict/onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigt zich in de regio Banadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U haalt aan dat uw broer en moeder omwille van een gevecht tussen de Biyomaal en de Habar Gidir uit het dorp zijn vertrokken en in een naburig dorp, genaamd Aliser, verblijven (CGVS II, p. 23 en 24). Uw verklaringen hierover kunnen echter niet overtuigen. Zo kan u niet aangeven sinds wanneer uw moeder en broer in dat naburig dorp wonen, noch wanneer dit gevecht zou hebben plaatsgevonden (CGVS II, p. 23 en 24). Gevraagd te vertellen over dit gevecht waardoor zij zouden zijn moeten vluchten uit het dorp zegt u dat u dat niet kan en voegt u louter toe dat ze hadden gezegd dat ze naar een plaats gingen waar Burundese troepen waren (CGVS II, p. 24). Gevraagd waarom uw moeder en broer nog steeds niet zijn kunnen terugkeren naar jullie dorp zegt u plots niet te weten of ze nog steeds in Aliser verblijven of niet, wat bezwaarlijk te rijmen valt met uw eerdere stelling, op de vraag waar uw moeder en broer momenteel verblijven, dat ze daadwerkelijk in Aliser verblijven (CGVS II, p. 23 en 24). Uw plotse onwetendheid over hun verblijfplaats wijt u aan het feit dat uw gsm stuk zou zijn gegaan en u zou geen andere telefoon hebben om hen te kunnen contacteren (CGVS II, p. 24). Dit houdt geen steek gezien uw gsm tijdens het hele persoonlijk onderhoud op de tafel ligt. Gevraagd waarom u hen dan nog steeds niet heeft gecontacteerd

*antwoordt u op vage wijze dat u “de Whatsapp niet heeft” waarmee u hen contacteerde (CGVS II, p. 24). Gevraagd welke stappen u heeft ondernomen met uw nieuwe gsm om uw familie te bereiken zegt u dat u geen stappen heeft ondernomen omdat u “ bezig was met uw eigen situatie” (CGVS II, p. 25). Uw onwetendheid over de situatie van uw familie naar aanleiding van dit gevecht in uw dorp en de vaststelling dat u geenszins overtuigende verklaringen weet te bieden voor deze onwetendheid maken dat aan dit gevecht en de daaropvolgende vlucht van uw familie geen geloof kan worden gehecht.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 3 juni 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoekster heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 30 juni 2025 gemeld dat ze bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betoogt wel degelijk gevaar te lopen in Somalië, waarna ze haar versie van de feiten toelicht. Ze stelt bij een terugkeer te vrezen het slachtoffer te worden van een afrekening door een lid van Al-Shabaab omdat ze geweigerd had met hem te trouwen en omdat ze was weggelopen van huis. Zij voert hierbij aan dat ze vreest dat ze tegen wraakacties vanwege Al-Shabaab niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Somalische autoriteiten.

Aangaande het feitenrelaas in de bestreden beslissing, betoogt verzoekster dat er verkeerd wordt vermeld dat zij in oktober 2023 met het vliegtuig via Qatar naar België zou zijn gereisd, daar zij Somalië verlaten heeft in januari 2022 en zij nooit verklaard heeft dat ze via Qatar gereisd is.

Verder voert verzoekster aan dat zij wel een kopie van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud heeft ontvangen, maar niet van het tweede persoonlijk onderhoud. Zij stelt er voorbarig en per vergissing van uit te zijn gegaan dat zij deze automatisch zou ontvangen, maar dat dit niet het geval was waardoor zij de notities niet kon nalezen om desgevallend correcties te laten aanbrengen. Zij stelt dat er helaas te veel misverstanden geweest zijn tijdens dit persoonlijk onderhoud, waarvan ze meent dat ze in hoofdzaak te wijten zijn aan de moeizame communicatie met de tolk, die afkomstig is uit een heel andere regio in Somalië. Ze meent zich te herinneren dat de tolk vaak moest zoeken naar corresponderende woorden in het Nederlands, wat haar doet vermoeden dat diens beheersing van het Nederlands niet steeds optimaal was. Verzoekster stelt dat als de tolk niet steeds de exacte woorden gebruikt in zijn vertaling, er belangrijke nuances verloren

dreigen te gaan en er ongewild misverstanden ontstaan. Zij voegt toe dat zij wel degelijk haar volle medewerking heeft verleend, maar het uit de lezing van de weigeringsmotieven lijkt alsof zij al te vaak vage en ontwijkende antwoorden heeft gegeven op door de *protection officer* gestelde vragen. Verzoekster meent dat dit in hoofdzaak te wijten is aan de “*wankele onderlinge communicatie met de tolk*” en geeft enkele voorbeelden van miscommunicaties.

Voorts betoogt verzoekster dat uit de lezing van de weigeringsmotieven blijkt dat het duidelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de rol die het bureau van Al-Shabaab heeft gespeeld, fout heeft ingeschat. Zij voert aan dat Al-Shabaab de actuele autoriteit is, zij zich onder de bevolking als een strenge maar rechtvaardige overheid wil presenteren en zij, door verzoeksters vader uit te nodigen op het bureau, hem de gelegenheid heeft willen geven om zijn versie van de feiten toe te lichten, en niet om hem te bedreigen. Een uitnodiging voor een gesprek op het bureau van Al-Shabaab hoeft dus niet noodzakelijk iets negatiefs te zijn, aldus verzoekster. Verzoekster meent dat de medewerker van Al-Shabaab ongetwijfeld geprobeerd zal hebben om haar vader te overhalen haar hand aan het lid van Al-Shabaab te geven, maar stelt dat deze morele overtuigingspogingen eerder als een soort bemiddelingsgesprek moeten worden opgevat. Dit was ook de reden waarom haar vader geen noodzaak zag om voorzorgsmaatregelen te treffen, waardoor de schok groot was toen het lid van Al-Shabaab haar vader kwam opzoeken terwijl hij op het veld aan het werken was en hem ter plaatse doodschoot, zo licht verzoekster toe. Ze herhaalt dat de rol van het bureau van Al-Shabaab er één was om tot een bemiddelde oplossing te komen en haar verklaringen, uitgaand vanuit deze premisse, wel degelijk realistisch en doorleefd zijn. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het onaannemelijk is dat haar gezin ervan uitging dat het lid van Al-Shabaab niet meer zou terugkomen, betoogt verzoekster dat omdat deze kwestie in handen was van verantwoordelijken en bevoegde personen met een zeker gezag binnen het bureau van Al-Shabaab, haar gezin niet meteen een bedreiging of dringende noodzaak om te gaan onderduiken voelde. Aangezien haar vader reeds was uitgenodigd op gesprek, was haar gezin in zekere zin gerustgesteld en ervan uitgegaan dat er wellicht nog andere bemiddelingspogingen zouden volgen, waarbij haar vader zijn bekommernissen zou kunnen blijven uiteenzetten en op begrip zou kunnen rekenen, aldus verzoekster. Zij wenst verder nog te vermelden dat ze aangaande de inhoudelijke gesprekken van haar vader op het bureau van Al-Shabaab de details heeft verteld in de mate van hetgeen voor haar mogelijk was. Zij benadrukt dat ze een meisje was en nog minderjarig was, en haar vader haar niet zomaar alle details van zijn gesprek uit de doeken zou doen.

Verder betoogt verzoekster dat het CGVS zich ten onrechte beperkt tot het geven van waardeoordelen, en voert ze aan dat er nergens in de bestreden beslissing enig ernstig objectief weigeringsargument wordt aangehaald, zoals tegenstrijdigheden.

Ze is verder van mening dat het CGVS blijk geeft van een gebrek aan inlevingsvermogen “*indien zij verzoekster ten kwade duidt dat zij niet weet wat de naam is van het AS-lid, of waarom zij niet heeft geprobeerd om meer te weten te komen over diens functie of positie binnen AS*”. Ze hekelt dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat ze toen nog minderjarig was en met haar persoonlijkheid, die kan getypeerd worden als onderdanig, schuchter, minzaam en weinig spraakzaam. Verzoekster voert aan dat dit mede het gevolg is van haar opvoeding, alsook van de rol die meisjes horen te spelen in de regio, waarbij ze wijst op het feit dat ze als kind is onderworpen aan vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type III. Wat betreft de vraag hoe het komt dat ze de namen niet kent van alle mensen bij wie ze enkele dagen ondergedoken leefde, licht verzoekster toe dat ze bang en achterdochtig was en ze als minderjarig meisje geen kritische of nieuwsgierige vragen stelde aan haar omgeving, om haarzelf en de mensen rondom haar niet in moeilijkheden te brengen. Ze acht dit alleszins geen determinerend weigeringsmotief.

Voorts is verzoekster van mening dat haar verklaringen over de dood van haar broer B. wel degelijk voldoende duidelijk waren, en dat indien de *protection officer* vond dat haar verklaringen hierover niet duidelijk genoeg waren, niets hem had belet om bijkomende vragen te stellen. Zij voegt toe dat, mede doordat de communicatie met de tolk moeizaam verliep, het niet uitgesloten is dat bepaalde nuances in haar verklaringen verloren zijn gegaan in de vertaling. Verzoekster licht verder toe dat haar broer B. gewerkt had als bediende in het lokaal tankstation, zijn werk een belangrijke bron van inkomsten was voor de familie en dit tankstation gelegen was langs een belangrijke weg waar ook overheidswagens reden. Ze stelt dat haar broer moet zijn aangesproken geweest door Al-Shabaab en gevraagd om te stoppen met het bedienen van de overheidswagens. Ze vervolgt dat haar broer zal verondersteld hebben dat Al-Shabaab deze vraag aan zijn werkgever zou moeten voorleggen maar dat het niet aan haar is te speculeren of Al-Shabaab deze vraag ook gesteld heeft aan B.’s baas, en wat B.’s baas hierover dacht. Zij wijst er verder op dat zij nog een kind was toen dit incident zich voordeed en dat B. zijn werkzaken niet besprak met zijn jongere zus en dat zij hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud dan ook alleen maar kon speculeren. Zij herhaalt dat Al-Shabaab het in hoofdzaak moeilijk had met het feit dat B. *overheidswagens* bediende en meent dat zij dit meer dan duidelijk had toegelicht tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16 juni 2022.

Wat betreft de verkrachting van haar tante en het daaropvolgende schietincident in haar woning, voert verzoekster aan dat als haar verklaringen vaag zouden zijn, dit te wijten is aan de stroeve communicatie met de tolk alsook aan het gegeven dat de *protection officer* heeft nagelaten om door te vragen. Ze wenst te verduidelijken dat haar tante tweemaal het slachtoffer is geweest van een verkrachting, de eerste keer toen verzoekster nog in Somalië was en de tweede keer toen ze al in België was, waardoor de stelling van het CGVS dat haar tante tweemaal zou zijn verkracht na haar vertrek, onjuist is. Verzoekster voegt toe dat zodra ze het contact met haar familie in Somalië heeft hersteld en zij in het bezit is van bijkomende documenten, zij deze stukken bij haar dossier zal voegen.

Verzoekster merkt vervolgens op dat het CGVS de door haar ondergane VGV type III aanhaalt als één van de weigeringsmotieven, doch stelt dat zij niet heeft beweerd dat ze vreest voor een herbesnijdenis en dat ze met de voorgelegde medische en gynaecologische verslagen eerder de context wou schetsen van de strikte islamitische opvoeding die ze als meisje in Somalië heeft gekregen in de rurale, patriarchale en traditionele achtergrond.

Verder stelt verzoekster dat er voor haar broer M. niet eenzelfde urgentie was om het land te ontvluchten. Zij wijst erop dat hij al vrijgelaten was door Al-Shabaab nadat hij een week lang opgesloten was geweest en zijn gsm was afgepakt. Ze veronderstelt dat door zijn gsm af te pakken en deze vervolgens terug te geven na zijn vrijlating, Al-Shabaab op die manier de gesprekken en contacten die M. met verzoekster voert wou kunnen opvolgen. Zij licht tevens toe dat M., weliswaar onder morele dwang, had toegestemd om haar uit te huwelijken, waardoor hij ten aanzien van de lokale gemeenschap zijn loyaliteit heeft betwist en hij dus niet als een dader, verdachte of medeplichtige moet worden gezien na haar plotselinge verdwijning. Bovendien was een vlucht voor M. uit het land onmogelijk, zo stelt verzoekster, waarbij ze toelicht dat haar familie financieel niet bij machte was om voor M. een reis te organiseren, haar moeder kampt met medische aandoeningen en M. de enige is die haar kan ondersteunen en hij veel praktische moeilijkheden zou kennen om gedurende een langere periode onder te duiken. Zij legt hierbij uit dat het onder dekking was van haar boerka dat ze erin geslaagd is om het dorp te verlaten.

Wat betreft het feit dat haar moeder en broer M. het dorp verlaten hebben na clangevechten, stelt verzoekster dat ze geen actuele informatie over hun verblijfplaats kon geven omdat ze het Whatsappnummer van de persoon in het dorp met wie ze in contact stond kwijt was daar dit was opgeslagen op haar oude gsm. Tijdens het persoonlijk onderhoud van maart 2025 lag haar nieuwe gsm inderdaad voor haar op tafel, maar de datagegevens van haar oude gsm waren niet mee overgezet. Door de moeizame communicatie met de tolk was ze er niet in geslaagd dit probleem uit te leggen, aldus verzoekster, en heeft de *protection officer* hieruit een heel foute conclusie getrokken, namelijk dat ze niet bereid zou zijn contact te leggen met haar Somalische vriendin.

Verzoeksters besluit dat het CGVS geen, minstens te weinig, rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook met haar persoonlijkheid en profiel, dat haar zogenaamd vage verklaringen in geen geval van aard zijn dat ze de kern van haar relaas zouden aantasten, dat haar verklaringen door het CGVS verkeerd werden geïnterpreteerd en dat haar minstens het voordeel van de twijfel zou moeten worden verleend.

Vervolgens gaat verzoekster in op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, waarbij ze stelt dat uit haar verklaringen is gebleken dat ze nergens in Somalië een normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden. Ze meent tevens dat haar persoonlijke situatie in Somalië hoe dan ook uitzichtloos is bij een terugkeer en het overduidelijk is dat haar veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is. Verzoekster betoogt dat er geen, of minstens onvoldoende, rekening is gehouden met de specifiek sociaal kwetsbare positie waarin ze verkeert. Ze benadrukt dat ze meer dan drie jaar geleden Somalië heeft verlaten, ze sinds maart 2022 in België verblijft, ze sindsdien en tot op heden naar school gaat, in België haar leven heeft uitgebouwd, ze zich heeft aangepast aan de levensomstandigheden op sociaal vlak en al een aardig mondje Nederlands spreekt. Ze betoogt dat haar langdurig verblijf in België ertoe heeft bijgedragen dat ze een andere kijk kreeg op de Somalische cultuur, mentaliteit en diepgewortelde tradities. Ze vreest bij een terugkeer naar Somalië vroeg of laat in botsing te komen met de bestaande sociale normen en waarden. Tevens meent verzoekster dat er onvoldoende onderzoek is verricht naar "*deze gender-gerelateerde motieven oftewel het loutere feit van het behoren tot een bepaalde sociale groep*".

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde het dossier terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 2 september 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze de volgende stukken voegt:

“Stuk 1. Medische verslag dd. 31/10/2024 van het ‘Horseed Hospital’ op naam van verzoeksters moeder R(...) H(...) D(...).

Stuk 2. Vrije vertaling naar het Nederlands van Stuk 1.

Stuk 3. Medisch verslag dd. 31/10/2024 van het ‘Horseed Hospital’ op naam van verzoeksters broer M(...) H(...) I(...).

Stuk 4. Vrije vertaling naar het Nederlands van Stuk 3.

Stuk 5 Foto van de grafsteen van verzoeksters vader.

Stuk 6. Foto van de grafsteen van verzoeksters broer B(...).”

Ze licht toe deze stukken verkregen te hebben met de hulp van haar maternale oom, nadat zij er eind juli 2025 in geslaagd was hem te contacteren, dat de medische verslagen op 31 oktober 2024 werden opgemaakt naar aanleiding van het schietincident bij verzoeksters tante thuis en op vraag van verzoekster door haar moeder en maternale oom in het ziekenhuis werden opgevraagd en dat ze met de foto's van de grafstenen van haar vader en broer wenst aan te tonen dat de feiten in Somalië zich hebben voorgedaan zoals ze heeft uiteengezet tijdens haar persoonlijk onderhoud.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

#### 3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk maakt een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan haar gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab en de moord op haar vader als gevolg hiervan, (ii) aan de moord op haar broer B. evenmin geloof kan worden gehecht, (iii) er maar weinig geloof kan worden gehecht aan de verkrachting van haar tante langs moederszijde na haar vertrek, aangezien zij hier vage verklaringen over aflegt en ter staving hiervan geen enkel document neerlegt, (iv) er goede redenen zijn om aan te nemen dat ze niet opnieuw het slachtoffer zal worden van een gedwongen VGV en (v) de overige door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en omdat (B) er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA *Country Guidance: Somalia* van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zij nalaat het bewijs te leveren dat ze specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië en het CGVS evenmin over elementen beschikt

die erop wijzen dat er in haren hoofde dergelijke omstandigheden bestaan. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

### 3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Somalië, omwille van problemen met Al-Shabaab. Enkele maanden voor verzoeksters vertrek zou haar broer B. vermoord zijn door Al-Shabaab, omdat hij niet op hun vraag gestopt was met zijn werk. Kort voor verzoeksters vertrek zou een lid van Al-Shabaab naar haar huis gekomen zijn en haar vader om haar hand gevraagd hebben. Verzoeksters vader zou dit geweigerd hebben, waarna de man weer vertrokken zou zijn en klacht ingediend zou hebben bij Al-Shabaab. Verzoeksters vader zou naar hun basis geroepen zijn, waar Al-Shabaab zou hebben geëist om verzoekster te laten trouwen met de man, doch hij zou opnieuw geweigerd hebben. Enkele dagen later zou verzoeksters vader vermoord zijn door de man die met haar wilde trouwen. Vervolgens zou hij opnieuw naar haar huis gekomen zijn, en opnieuw geëist hebben dat verzoekster met hem zou trouwen. Hij zou hierbij bedreigd hebben verzoeksters broer M. te vermoorden indien hij niet zou toestemmen, waarna verzoeksters broer akkoord gegaan zou zijn en verzoekster en de man zich zouden hebben verloofd. Verzoekster zou drie dagen de tijd hebben gekregen om te rouwen om haar vader en van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om naar Mogadishu te vertrekken, waar zij vijftien dagen zou hebben verbleven. Verzoekster zou in Mogadishu gehoord hebben dat de man die met haar wilde trouwen haar nog steeds zocht, en daarom Somalië verlaten hebben. Na verzoeksters vertrek zou haar broer meegenomen en geslagen zijn door Al-Shabaab en na een week terug zijn vrijgelaten.

3.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

3.3.3.3. Verzoekster voert vooreerst op algemene wijze aan dat zij van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud wel een kopie heeft gekregen, maar niet van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, waardoor zij deze niet kon nalezen "*om desgevallend correcties te laten aanbrengen*". De Raad merkt op dat uit het administratief niet blijkt dat verzoekster of haar advocaat om een kopie van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud hebben gevraagd overeenkomstig artikel 57/5*quater*, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat verzoekster de gelegenheid niet heeft gehad om deze notities na te lezen en desgevallend vóór het nemen van de bestreden beslissing te laten corrigeren. In elk geval verhindert dit verzoekster niet om eventuele opmerkingen met betrekking tot de inhoud van de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud alsnog in het kader van onderhavig beroep kenbaar te maken in haar verzoekschrift, een mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt. Immers betoogt verzoekster dat er veel misverstanden geweest zijn tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, wat volgens haar in hoofdzaak te wijten is aan een moeizame communicatie met de tolk, die volgens haar afkomstig is uit een heel andere regio in Somalië en een ander dialect hanteert. Zij voegt hierbij toe dat de tolk tijdens de vertaling vaak moest zoeken naar woorden in het Nederlands, wat haar doet vermoeden dat diens beheersing van het Nederlands niet optimaal was. Verzoekster blijft evenwel in gebreke *in concreto* aan te tonen dat het taalniveau Nederlands en de vertolking van de desbetreffende tolk de verwerende partij verhinderd heeft een correcte en adequate beoordeling te maken van haar nood aan internationale bescherming. Verzoekster haalt in dit kader in haar verzoekschrift enkele voorbeelden aan van miscommunicaties met de tolk, doch zij toont met deze voorbeelden niet aan dat de tolk het Nederlands niet voldoende beheerste om haar verklaringen accuraat te vertolken, noch dat eventuele misverstanden van invloed zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Tevens blijkt dat, indien iets niet geheel duidelijk was, de vraag herhaald of verduidelijkt werd en dat verzoekster op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud bevestigd heeft alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van

24 maart 2025 (hierna: NPO II), p. 3, 6, 22, 26). Waar in de motieven van de bestreden beslissing gewezen wordt op vage verklaringen van verzoekster, kan uit lezing van de desbetreffende passages van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat een gebrekkige onderlinge communicatie met de tolk hieraan ten grondslag ligt.

3.3.3.4. De Raad treedt vervolgens de adviseur van de commissaris-generaal bij waar zij in de bestreden beslissing als volgt motiveert dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab en de moord op haar vader als gevolg hiervan:

*“Uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk zijn dermate vaag en onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkele informatie over die man weet te geven. Gevraagd om over hem te vertellen zegt u louter dat u niets over hem kan zeggen behalve dat hij van Al Shabaab was. U wordt nog verschillende malen aangespoord om iets concreet over die man te zeggen maar u slaagt hier niet in (CGVS II, p. 4). U kent zelfs zijn naam niet en kan hier louter over zeggen dat u zijn naam niet wilde weten (CGVS II, p. 15). Dat u nooit enige concrete informatie over die man heeft vernomen is geenszins aannemelijk, zeker gezien u uiteindelijk nog verloofd bent geweest met hem (CGVS II, p. 13).*

*Uw handelswijze en die van uw familie zoals deze naar voren komt in uw verklaringen roept ook ernstige vragen op. Zo zegt u dat men een dergelijk verzoek van Al Shabaab niet kan weigeren (CGVS II, p. 5). Gevraagd wat jullie thuis dan besproken hebben in verband met eventuele voorzorgsmaatregelen na uw vaders weigering zegt u louter dat jullie niet dachten dat uw vader vermoord zou worden maar dat hij slechts opgesloten en geslagen zou worden, wat maar weinig overtuigend of doorleefd overkomt (CGVS II, p. 5). U zegt zelfs dat jullie niet dachten dat die man zou terugkomen nadat uw vader zijn eerste huwelijksverzoek weigerde (CGVS II, p. 5). Gezien het vreemd is dat jullie zouden hebben gedacht dat dit lid van Al Shabaab niet meer zou terugkomen nadat uw vader zijn huwelijksverzoek had geweigerd wordt u gevraagd dit te verklaren maar u geeft aan niet te weten waarom jullie dit dachten (CGVS II, p. 5 en 6). Dit is geenszins aannemelijk.*

*Uw vader werd vervolgens opgeroepen door Al Shabaab om zijn weigering te gaan uitleggen. Gevraagd wat jullie thuis gedaan hebben om toekomstige problemen te vermijden nadat uw vader terug thuiskwam na opnieuw de eis van Al Shabaab te hebben geweigerd zegt u vreemd genoeg dat jullie niets gedaan hebben omdat jullie niet dachten dat hier nog problemen gingen van komen (CGVS II, p. 8). Gevraagd waarom jullie dit dachten, ondanks uw eerdere stelling dat een verzoek van Al Shabaab niet geweigerd kan worden, zegt u vreemd genoeg dat Al Shabaab normaal gezien drie keer langskomt en dat ze op dat moment nog geen drie keer waren langsgekomen (CGVS II, p. 8). Deze verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet overtuigen.*

*U verklaart voorts dat u niet uit het dorp kon vluchten omdat Al Shabaab overal aanwezig is (CGVS II, p. 10). Het is dan vreemd dat u plots wel gewoon wist te vertrekken uit het dorp. Gevraagd hoe u dit dan wist te verwezenlijken zegt u louter dat er een auto is die 's nachts rijdt en geiten en melk vervoert (CGVS II, p. 11). Aangezien u niet heeft uitgelegd hoe u aan Al Shabaab wist te ontkomen wordt u opnieuw gevraagd naar informatie hierover maar opnieuw blijft u aan de oppervlakte: “op een verborgen manier ben ik weggegaan” (CGVS II, p. 11). Gewezen op uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat het niet mogelijk was om uit het dorp te vluchten en nogmaals gevraagd naar een verklaring blijft u vaag: “toen waren we mensen die allemaal samen wandelden, maar nu was ik alleen”. Gezien u uiteindelijk gewoon met een auto uit het dorp bent vertrokken wordt u gevraagd waarom u dan niet eerder uit het dorp vertrok maar, na veelvuldige vragen hierover, besluit u louter met de stelling niet te weten waarom u niet eerder uit het dorp bent vertrokken (CGVS II, p. 11 en 12).*

*Vervolgens wordt u gevraagd naar de plannen van uw broer en moeder op het moment dat jullie uw vlucht naar Mogadishu bespraken maar u kan hier louter over zeggen dat ze niets gingen doen (CGVS II, p. 13). Gezien die man uw broer ging vermoorden “indien hij u niet zou krijgen” (CGVS I, p. 29) wordt u gevraagd wat uw broer hier dan over zei, waarop u zegt dat die man uw broer ging vermoorden indien u niet met hem zou trouwen maar dat hij niets had gezegd over wat hij zou doen indien u zou ontsnappen (CGVS II, p. 13). Dat de doodsb bedreiging door deze man aan het adres van uw broer niet besproken werd thuis louter omdat hij strikt genomen niet had bedreigd uw broer te vermoorden indien u zou ontsnappen is geenszins overtuigend, gezien die man vanzelfsprekend bij uw broer zou uitkomen wanneer u zou ontsnappen.*

*U wordt vervolgens gevraagd waarom uw broer niet eveneens uit het dorp vertrokken is, gezien hij evengoed in levensgevaar verkeerde door u te laten vluchten, maar u blijft aan de oppervlakte: “hij kan niet vertrekken, naar waar gaat hij gaan”. Gevraagd waarom hij niet eveneens naar Mogadishu kon gaan biedt u opnieuw geen concrete verklaring: “hij kan daar niet verborgen blijven”. Gevraagd deze stelling dan weer te verklaren zegt u louter dat uw moeder bij hem is en suikerziekte en hoge bloeddruk heeft (CGVS II, p. 14). Dat u geen overtuigende verklaringen kan bieden over het feit dat uw broer, die met de dood werd bedreigd, in het dorp bleef doet verder twijfelen aan uw relaas.*

*Ook de handelswijze van Al Shabaab zoals die naar voren komt in uw verklaringen roept ernstige vragen op. Zo wilde Al Shabaab dat hun lid met u zou trouwen. Het is dan vreemd dat zij niets zouden hebben gezegd over enige gevolgen die uw vader zou moeten dragen voor het weigeren van dit verzoek op het moment dat hij zijn zaak aan het bepleiten was op hun basis (CGVS II, p. 7). Gevraagd wat zij dan wel zeiden over hoe zij dit probleem gingen aanpakken antwoordt u eerst ontwijkend en zegt u uiteindelijk dat ze ook hier niets over zouden hebben gezegd. Gevraagd waarom ze niets in deze zin aan uw vader zeiden om hem te overtuigen*

*toch akkoord te gaan – iets dat ze immers van hem eisten – antwoordt u opnieuw louter op ontwijkende wijze (CGVS II, p. 8). Gevraagd wat ze dan wel zeiden om uw vader onder druk te zetten akkoord te gaan met het huwelijksverzoek geeft u opnieuw een nietszeggend antwoord: “Ze woonden daar en hebben daar de macht zoals bij ons” (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom ze niets gedaan of gezegd hebben op dat moment om uw vader te overtuigen akkoord te gaan met het huwelijk zegt u dit niet te weten (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom ze hem niet hebben gearresteerd op dat moment wanneer hij hun verzoek bleef weigeren – iets dat volgens u niet mogelijk is (CGVS II, p. 5) – kan u opnieuw geen informatie bieden (CGVS II, p. 9). Uw verklaringen over de handelswijze van Al Shabaab komen weinig overtuigend over.*

*Uw verklaringen over het gezin bij wie u ondergedoken zat in Mogadishu zijn ook niet overtuigend. Gevraagd iets van informatie over hen te geven blijkt u enkel de naam van de man te kennen en hen verder niets gevraagd te hebben (CGVS II, p. 15). De namen van de vrouw en de kinderen kent u niet (CGVS II, p. 16). Gevraagd of u nog iets anders weet over deze man geeft u aan van niet (CGVS II, p. 16). Gevraagd van waar jullie deze mensen kenden, die blijkbaar dicht genoeg bij uw familie stonden om een vluchteling voor Al Shabaab op te vangen, geeft u geen antwoord. Gevraagd hoe u dan plots bij deze mensen bent terecht gekomen kan u louter aangeven dat dit via uw oom werd geregeld (CGVS II, p. 16). Gevraagd vanwaar uw oom hen dan kent kan u geen informatie geven (CGVS II, p. 16). Dat u geen enkele informatie kan geven over de mensen bij wie u ondergedoken zat voor Al Shabaab – wat vanzelfsprekend ook voor hen een aanzienlijk risico met zich meebracht – roept ernstige vragen op en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab en de moord op uw vader als gevolg hiervan.”*

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij het feit dat zij geen enkele informatie heeft over de man met wie zij zou moeten trouwen, en zelfs zijn naam niet weet, tracht te verschonen door aan te voeren dat zij nog minderjarig was en een schuchtere persoonlijkheid heeft. De Raad merkt op dat het gedwongen huwelijk met deze man volgens verzoekster de reden is waarom zij Somalië verlaten heeft, en dus de kern van haar relaas vormt, waardoor van verzoekster hierover precieze en volledige verklaringen verwacht kunnen worden, waartoe zij echter in gebreke blijft. Bovendien was verzoekster toen bijna achttien jaar, zodat haar leeftijd haar gebrekkige informatie niet kan verschonen. Ook het gegeven dat verzoekster een strikt islamitische opvoeding heeft gekregen en de verwachting dat meisjes in haar regio nederig, vroom en gehoorzaam zijn, werpen geen ander licht op de verwachting dat verzoekster zich informeert met betrekking tot de man die haar zou hebben willen dwingen om met hem te trouwen en daarbij haar vader zou hebben vermoord en haar broer met de dood zou hebben bedreigd.

Verzoekster stelt verder dat de situatie fout wordt ingeschat door het CGVS, aangezien Al-Shabaab, die op dat moment de actuele autoriteit is in de regio, haar vader op het bureau had uitgenodigd om hem de gelegenheid te geven zijn versie van de feiten te geven, en niet om hem te bedreigen. Zij stelt dat de medewerker van Al-Shabaab op het bureau ongetwijfeld zal geprobeerd hebben om haar vader te overhalen om haar hand aan de man te geven en dat deze morele overtuigingspogingen als een soort van bemiddelingsgesprek moeten worden opgevat, in de hoop dat haar vader zijn toestemming zou geven. Deze uitleg vindt evenwel geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster verklaarde meermaals dat de plaats waar de man heen ging nadat haar vader zijn verzoek weigerde bedoeld was om mannen aan te klagen die weigeren hun dochter weg te geven (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 mei 2024 (hierna: NPO I), p. 32; NPO II, p. 4, 5, 6, 7). Uit verzoeksters verklaringen blijkt geenszins dat het bureau van Al-Shabaab een bemiddelende rol op zich nam. In tegendeel blijkt dat Al-Shabaab het standpunt van haar vader negeerde en hem verplichtte om haar aan de man te geven. Verzoekster verklaarde dat er niet naar haar vader geluisterd werd, wat haar vader onrechtvaardig vond, en dat er ook geen sprake was van pogingen om hem te overtuigen (NPO I, p. 29, 32; NPO II, p. 6-8). In die omstandigheden houdt het geen steek dat haar vader in alle rust naar huis zou zijn teruggekeerd ervan uitgaande dat er wellicht nog andere bemiddelingspogingen zouden volgen waarbij hij zijn bekommernissen zou kunnen blijven uiteenzetten en op begrip zou kunnen rekenen, zoals verzoekster in haar verzoekschrift poneert. Waar zij aanvoert dat haar vader op het bureau van Al-Shabaab niet met de dood is bedreigd en hem evenmin een ultimatum werd gegeven, wat de reden is waarom hij geen voorzorgsmaatregelen nam, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen afbreuk doet aan het feit dat haar vader bleef weigeren ondanks dat Al-Shabaab hem ertoe verplichtte zijn dochter aan de man te geven, en er dus wel degelijk repercuussies verwacht konden worden. De Raad wijst op verzoeksters verklaringen dat eisen van Al-Shabaab niet geweigerd kunnen worden en dat zij dachten dat haar vader opgesloten en geslagen zou worden omdat hij de eis geweigerd had (NPO II, p. 5). Waar verzoekster wenst te benadrukken dat zij aangaande de inhoudelijke gesprekken van haar vader op het bureau van Al-Shabaab heeft getuigd van de exacte details in de mate dat dit voor haar mogelijk was, doet zij niet *in concreto* afbreuk aan bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat verzoekster te dezen geen gebrek aan details verweten wordt doch wel dat zij de afwachtende houding van haar vader volgend op diens weigering van het huwelijksaanzoek van een lid van Al-Shabaab niet aannemelijk maakt.

Wat betreft haar broer M., kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij betoogt dat hij niet dezelfde urgentie had om het land te ontvluchten omdat hij al vrijgelaten was door Al-Shabaab nadat hij een week lang was opgesloten geweest en zijn gsm was afgepakt. Verzoekster beperkt zich tot loutere speculaties waar zij in haar verzoekschrift veronderstelt dat Al-Shabaab haar broer opnieuw heeft vrijgelaten en hem zijn gsm heeft teruggegeven om op die manier zijn gesprekken en contacten met haar te kunnen opvolgen. Dat Al-Shabaab van verzoeksters broer zou hebben geëist dat hij haar met de man zou laten trouwen en hem daarbij met de dood zou hebben bedreigd, maar zij hem op heden met rust laten omdat verzoekster haar broer niet belt en hij niet weet waar zij is, zoals zij op het CGVS verklaarde, kan niet overtuigen (NPO I, p. 30; NPO II, p. 17). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat verzoeksters broer op de hoogte is van haar verblijfplaats via hun moeder, met wie verzoekster een maand voor haar tweede persoonlijk onderhoud nog contact heeft gehad (NPO II, p. 22-23). Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij poneert dat verzoeksters broer door Al-Shabaab niet als een dader, verdachte of medeplichtige wordt aanzien aangezien hij zijn loyaliteit zogenaamd al had betuigd door toe te stemmen met het huwelijk. Zoals verzoekster ook zelf opmerkt in haar verzoekschrift, had haar broer ingestemd met het huwelijk onder morele dwang na het zien van het dode lichaam van zijn vader en werd hij bovendien ook zelf met de dood bedreigd. De aldus verkregen “instemming” met het huwelijk kan Al-Shabaab bezwaarlijk als een betuiging van loyaliteit hebben beschouwd en kan derhalve niet verklaren waarom haar broer klaarblijkelijk niet de nood voelde om maatregelen te nemen ten behoeve van zijn eigen veiligheid. Verzoekster stelt verder dat een vlucht voor M. uit het land onmogelijk was, aangezien haar familie financieel niet bij machte was om ook voor hem een reis te organiseren en haar moeder medische problemen kent, doch zij maakt hiermee niet concreet aannemelijk waarom M., en eventueel ook haar moeder, niet naar Mogadishu of een andere streek in Somalië zouden kunnen reizen. Waar verzoekster stelt dat M. veel praktische moeilijkheden zou kennen om gedurende een langere periode onder te duiken in Mogadishu, licht zij niet toe uit wat deze moeilijkheden dan wel zouden bestaan, en kan zij met dergelijk algemeen betoog niet overtuigen. Het argument dat M. als man vroeg of laat zijn schuilplaats zou moeten verlaten en alsnog het risico zou lopen te worden herkend, zeker omdat hij zich in tegenstelling tot verzoekster niet kan verschuilen onder een boerka, kan evenmin overtuigen, nu verzoekster er hiermee geheel aan voorbij gaat dat haar broer zich net door zijn vertrek naar een andere regio, waar niemand hem kent, zou kunnen onttrekken aan het risico dat hij loopt in zijn dorp. Voorts verduidelijkt verzoekster *post factum* dat ze erin geslaagd was het dorp in het geheim te verlaten onder dekking van haar boerka, maar maakt ze niet helder waarom ze dit dan niet tijdens haar persoonlijk onderhoud aanhaalde, hoewel haar meermaals werd gevraagd hoe zij erin slaagde ongezien uit haar dorp weg te raken (NPO II, p. 11).

Verzoekster hekelt verder een gebrek aan inlevingsvermogen waar in vraag wordt gesteld dat zij de namen niet weet van alle mensen bij wie ze enkele dagen ondergedoken leefde. De Raad wijst erop dat verzoekster slechts bij één gezin ondergedoken zat gedurende vijftien dagen, waardoor er van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat ze iets meer informatie kan geven dan enkel de naam van de man van het gezin, zoals door de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. Waar verzoekster nog opmerkt dat dit geen determinerend weigeringsmotief betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel is dat aan verzoeksters voorgehouden problemen met – en vrees voor – Al-Shabaab geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die terecht en pertinent zijn, in een ander daglicht te stellen.

3.3.3.5. Verder wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt gemotiveerd dat verzoekster de moord op haar broer B. evenmin aannemelijk maakt:

*“U geeft voorts nog aan dat uw broer B(...) vermoord werd door Al Shabaab. Ook hierover zijn uw verklaringen niet overtuigend. Gevraagd waarom hij vermoord werd kan u louter aangeven dat hij in een tankstation werkte (CGVS II, p. 18). De vraag wordt opnieuw gesteld maar u geeft geen verdere informatie en zegt louter dat Al Shabaab hem gewoon gedood heeft (CGVS II, p. 18 en 19). De vraag wordt opnieuw gesteld waarop u louter nog toevoegt dat Al Shabaab niet wilde dat hij benzine verkocht. Gevraagd om dit verder uit te leggen zegt u dat het kan zijn dat sommige auto’s van de overheid zijn. Gezien u nog steeds geen duidelijke of concrete informatie biedt over de precieze reden waarom uw broer vermoord werd wordt u gevraagd waarom hij geen benzine mocht verkopen aan de auto’s die bij hem passeerden maar u geeft aan dit niet te weten (CGVS II, p. 19). Dergelijke vage verklaringen over de reden waarom Al Shabaab uw broer vermoord zou hebben zijn maar weinig overtuigend.*

*U verklaart dat Al Shabaab uw broer vroeg om te stoppen met benzine te verkopen maar uw broer weigerde dit (CGVS II, p. 19). Aangezien het vreemd is dat uw broer deze eis van Al Shabaab zonder meer weigerde, gezien het risico dat dit vanzelfsprekend met zich meebrengt, wordt u gevraagd dit te verklaren maar u kan*

*louter zeggen dat uw broer werkte voor het hele gezin (CGVS II, p. 20). Gewezen op het risico van het weigeren van een eis van Al Shabaab en nogmaals gevraagd waarom hij niet gehoorzaamde aan Al Shabaab zegt u louter dit niet te weten (CGVS II, p. 20).*

*U weet ook niet wat er verder nog gebeurde met de eigenaar van het tankstation, ondanks dat dit tankstation maar op twee tot drie minuten wandelen van u thuis zou liggen (CGVS II, p. 19). Gezien de eigenaar van dit tankstation vermoedelijk toch evenveel risico zou lopen als uw broer, die slechts een werknemer was, en dit tankstation vlakbij uw huis ligt kan verwacht worden dat u hier de laatste maanden voor uw vertrek toch iets over zou hebben moeten gehoord.*

*Bovenstaande vaststellingen maken dat er aan de moord op uw broer evenmin geloof kan worden gehecht.”*

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat haar verklaringen over de dood van haar broer B. wel degelijk voldoende duidelijk waren, waarmee zij de gevolgtrekkingen van de adviseur van de commissaris-generaal louter tegenspreekt, maar geen concrete elementen of argumenten aanhaalt ter weerlegging van bovenstaande motieven. Waar zij in dit kader stelt dat de *protection officer* van het CGVS hierover meer vragen had kunnen stellen, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt het gehoor te sturen. Bovendien blijkt dat verzoekster hierover wel degelijk uitgebreid bevraged is tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud (NPO II, p. 18-20). Verder herhaalt zij louter dat het werk van haar broer een belangrijke bron van inkomsten was voor haar familie, doch weerlegt zij hiermee niet dat hij zich, door het weigeren van de eis van Al-Shabaab, een enorm risico op de hals haalde. Waar verzoekster nog aanhaalt dat B. moet zijn gevraagd om te stoppen met het bedienen van overheidswagens en hij verondersteld zal hebben dat ze deze vraag aan zijn werkgever moesten voorleggen, beperkt zij zich tot loutere beweringen en vermoedens *post factum*, waarmee ze niet kan overtuigen. Verzoekster tracht haar vage verklaringen in dit verband te verschonen door te stellen dat zij nog een kind was toen het incident zich had voorgedaan en haar broer zijn werkzaken niet met zijn jongere zus besprak. De Raad merkt op dat verzoekster op het moment dat B. overleden zou zijn ongeveer zeventien jaar oud was, waardoor zij niet dermate jong was dat van haar hierover niet meer uitgebreide verklaringen verwacht kunnen worden. Bovendien kon verzoekster zich hierover na haar vertrek nog bevragen bij haar moeder, met wie zij verklaarde tot kort voor haar tweede persoonlijk onderhoud nog contact te hebben gehad (NPO II, p. 22-23), of bij haar maternale oom, die zij blijkens haar aanvullende nota eind juli 2025 opnieuw heeft kunnen contacteren.

3.3.3.6. Wat betreft verzoeksters verklaringen dat haar tante tweemaal het slachtoffer werd van een verkrachting, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

*“U geeft verder aan dat uw tante aan moederskant verkracht werd na uw vertrek. Zij diende vervolgens klacht in tegen de dader waarna deze naar haar huis kwam en begon te schieten. Hierbij raakte uw broer verwond aan zijn been. Uw moeder brak haar been wanneer ze in het midden van het tumult naar het huis van uw tante aan het rennen was en viel (CGVS II, p. 20, 21 en 23). Ook hierover legt u vage verklaringen af. Gevraagd wanneer dit incident gebeurde zegt u vreemd genoeg dit niet te weten. U weet enkel nog wanneer het aan u verteld werd (CGVS II, p. 21). Ze zouden niet hebben gezegd wanneer dit was gebeurd en u had er ook niet naar gevraagd omdat u “niet in een goede situatie was” (CGVS II, p. 21). U kan ook geen enkele informatie geven over de dader van dit incident (CGVS II, p. 21). Gevraagd of u dan niet meer informatie heeft gevraagd aan uw familie hierover zegt u opnieuw op vage wijze dat u “niet in een goede situatie was om dit te vragen” (CGVS II, p. 22). Deze verklaringen maken dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan dit incident.*

*Bovendien legt u geen enkel document neer dat uw verklaringen hierover kan staven. Gezien uw broer naar het ziekenhuis werd gebracht en geopereerd werd kan verwacht worden dat u hierover toch iets van documentatie zou weten neer te leggen. Dit doet dan ook verdere twijfels rijzen.”*

Waar verzoekster aanvoert dat het aan de *protection officer* van het CGVS is om bijkomende vragen te stellen indien hij van oordeel was dat deze niet zouden volstaan, herhaalt de Raad dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die ze aflegt en het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. In zoverre verzoekster in dit verband andermaal verwijst naar de “*stroeve communicatie met de tolk*”, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet. Waar verzoekster verduidelijkt dat haar tante de eerste maal verkracht zou zijn toen ze nog in Somalië was, en de tweede maal toen verzoekster al in België was, licht zij niet toe, en ziet de Raad evenmin in, op welke wijze dit afbreuk doet aan de bovenstaande motieven.

Verzoekster legt bij aanvullende nota medische verslagen neer van de verwondingen van haar moeder en broer ten gevolge van het incident bij haar tante (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 2 september 2025, stukken 1-4). Gezien deze medische verslagen dateren van 31 oktober 2024, mag worden verwacht dat verzoekster deze documenten reeds tijdens de administratieve procedure zou hebben neergelegd, *quod non*. Verzoekster beperkt zich er in haar aanvullende nota toe aan te geven dat zij er in juli 2025 in geslaagd is haar maternale oom in Somalië te contacteren, waarna die samen met haar moeder naar het ziekenhuis zou zijn gegaan om de medische verslagen daar op te vragen en deze vervolgens via sociale

media naar verzoekster te sturen. Ter zitting gevraagd hoe zij opnieuw in contact kon komen met haar oom, legt verzoekster uit dat zij in het opvangcentrum op zoek ging naar een telefoonnummer om te melden dat zij een weigeringsbeslissing kreeg. Zij zou in een zak een nummer gevonden hebben en aan iemand van het opvangcentrum gevraagd hebben dit te bellen, waarna zou zijn gebleken dat dit het nummer van haar maternale oom was. Het kan evenwel niet overtuigen dat verzoekster gedurende meer dan een jaar geen contact meer zou hebben gehad met haar familie in Somalië nadat haar gsm met daarin het nummer waarop zij haar familie kon bereiken stuk ging, terwijl zij al die tijd over het telefoonnummer van haar oom zou hebben beschikt zonder dat zij dit wist. Dat zij of haar familie zo nonchalant zouden omspringen met hun contactgegevens, acht de Raad niet aannemelijk. De vaststelling dat verzoekster na confrontatie in de bestreden beslissing met haar vage verklaringen over het incident na haar vertrek waarbij haar tante zou zijn verkracht en het gebrek aan bewijskrachtige documenten alsnog stavingstukken bijbrengt middels een aanvullende nota zonder een geloofwaardige uitleg te verschaffen voor de laattijdige neerlegging hiervan, maakt dat daaraan slechts een uiterst geringe bewijswaarde kan worden verleend. Bovendien brengt verzoekster geen originele stukken maar slechts fotokopieën bij. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor de volledigheid merkt de Raad op dat deze documenten hoogstens staven dat verzoeksters moeder haar enkel gebroken heeft eind oktober 2024 en dat haar broer op dezelfde dag een schotwond opliep, doch geen uitsluitel bieden over de omstandigheden waarin haar moeder en broer deze verwondingen opliepen.

3.3.3.7. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

*“U haalt aan dat uw broer en moeder omwille van een gevecht tussen de Biyomaal en de Habar Gidir uit het dorp zijn vertrokken en in een naburig dorp, genaamd Aliser, verblijven (CGVS II, p. 23 en 24). Uw verklaringen hierover kunnen echter niet overtuigen. Zo kan u niet aangeven sinds wanneer uw moeder en broer in dat naburig dorp wonen, noch wanneer dit gevecht zou hebben plaatsgevonden (CGVS II, p. 23 en 24). Gevraagd te vertellen over dit gevecht waardoor zij zouden zijn moeten vluchten uit het dorp zegt u dat u dat niet kan en voegt u louter toe dat ze hadden gezegd dat ze naar een plaats gingen waar Burundese troepen waren (CGVS II, p. 24). Gevraagd waarom uw moeder en broer nog steeds niet zijn kunnen terugkeren naar jullie dorp zegt u plots niet te weten of ze nog steeds in Aliser verblijven of niet, wat bezwaarlijk te rijmen valt met uw eerdere stelling, op de vraag waar uw moeder en broer momenteel verblijven, dat ze daadwerkelijk in Aliser verblijven (CGVS II, p. 23 en 24). Uw plotse onwetendheid over hun verblijfplaats wijt u aan het feit dat uw gsm stuk zou zijn gegaan en u zou geen andere telefoon hebben om hen te kunnen contacteren (CGVS II, p. 24). Dit houdt geen steek gezien uw gsm tijdens het hele persoonlijk onderhoud op de tafel ligt. Gevraagd waarom u hen dan nog steeds niet heeft gecontacteerd antwoordt u op vage wijze dat u “de Whatsapp niet heeft” waarmee u hen contacteerde (CGVS II, p. 24). Gevraagd welke stappen u heeft ondernomen met uw nieuwe gsm om uw familie te bereiken zegt u dat u geen stappen heeft ondernomen omdat u “ bezig was met uw eigen situatie” (CGVS II, p. 25). Uw onwetendheid over de situatie van uw familie naar aanleiding van dit gevecht in uw dorp en de vaststelling dat u geenszins overtuigende verklaringen weet te bieden voor deze onwetendheid maken dat aan dit gevecht en de daaropvolgende vlucht van uw familie geen geloof kan worden gehecht.”*

Betreffende het contact met haar moeder en haar broer, voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat zij geen actuele informatie kon geven over hun verblijfplaats omdat zij het Whatsappnummer van haar contactpersoon in het dorp kwijt was geraakt toen haar oude gsm kapot was gegaan. Zij stelt intussen een nieuwe gsm gekocht te hebben, maar dat de datagegevens van haar oude gsm niet mee overgezet zijn op haar nieuwe gsm. De Raad merkt op dat dit blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing wel degelijk zo begrepen werd door de *protection officer* en de adviseur van de commissaris-generaal, maar er terecht wordt vastgesteld dat verzoekster geen stappen heeft gezet, daar zij verklaart dat ze bezig was met haar eigen situatie, om haar familie op een andere manier te bereiken, wat in het licht van de door haar geschetste situatie wel degelijk verwacht kan worden. Verzoekster stelt in haar aanvullende nota contact opgenomen te kunnen hebben met haar oom, maar geeft hierbij geen verdere informatie over de situatie van haar familie naar aanleiding van het gevecht. Zoals hoger reeds aangehaald, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster ter zitting beschreven gang van zaken waardoor zij opnieuw contact zou hebben kunnen krijgen met haar familie in Somalië, waardoor ook de geloofwaardigheid van haar bewering ooit het contact met hen te hebben verloren op de helling komt te staan.

3.3.3.8. Waar verzoekster nog aanvoert dat de adviseur van de commissaris-generaal zich beperkt tot waardeoordelen, namelijk door te stellen dat iets vaag en onaannemelijk is, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster geenszins weerlegd of ontkracht.

3.3.3.9. Verzoekster stipt in haar verzoekschrift nog aan dat er in het feitenrelaas in de bestreden beslissing een materiële fout is gekropen, namelijk waar vermeld wordt dat ze op 24 oktober 2023 Somalië verlaten zou hebben en via Qatar naar België zou zijn gereisd. In haar nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat het hier om een materiële fout gaat en wijst ze er terecht op dat deze fout geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, daar geen van de motieven hiernaar verwijst.

3.3.3.10. De Raad merkt verder op dat verzoekster naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming bij het CGVS een medisch attest en intermediair verslag dd. 20 oktober 2022 heeft neergelegd, waaruit blijkt dat verzoekster een VGV type III – een infibulatie – heeft ondergaan.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld” en “daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”, in de zin van artikel 48/3, §2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). *In casu* moet echter worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreuenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type III. De Raad stelt in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal vast dat verzoekster doorheen de administratieve procedure geen vrees voor herinfibulatie heeft aangehaald, en zij ook in haar verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat zij niet beweerd heeft een vrees te hebben voor herbesnijdenis, maar zij de betreffende medische stukken heeft neergelegd om de context te schetsen van “*de strikte Islamitische opvoeding die zij als meisje in Somalië heeft gekregen in de rurale, patriarchale en traditionele achtergrond*”. Indien verzoekster vreest (opnieuw) aan dergelijke praktijk te worden onderworpen, tegen haar eigen wil, kan worden verwacht dat zij deze vrees ook duidelijk te kennen geeft, wanneer zij hier uitdrukkelijk naar wordt gevraagd, *quod non*. Het komt niet aan de Raad toe om deze vrees in de plaats van verzoekster in de vullen. Tevens blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat haar vader en broer B. overleden zouden zijn, waardoor zij geen duidelijk zicht biedt op haar familiale situatie bij terugkeer. Verder wordt niet betwist dat verzoekster thans tweeëntwintig jaar is, niet gehuwd is en geen kinderen heeft. De vaststelling dat verzoekster geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen, is echter niet voldoende om een gegronde vrees voor herinfibulatie in haar hoofde vast te stellen. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat in de voorliggende omstandigheden goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar Somalië niet riskeert opnieuw – en tegen haar wil – aan deze praktijk te worden blootgesteld. Aldus zijn er *in casu* overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet goede redenen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.3.11. Wat betreft de door verzoekster neergelegde attesten van de door haar gevolgde opleidingen Nederlands en ICT (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 2), betwist verzoekster niet dat deze documenten geen betrekking hebben op haar situatie en vrees bij terugkeer naar Somalië en op zich onvoldoende zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

3.3.3.12. Wat betreft de foto's van de grafstenen van respectievelijk verzoeksters vader en haar broer B., die zij voegt bij haar aanvullende nota neergelegd op 2 september 2025, wijst de Raad erop dat hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen en er hoe dan ook aan privéfoto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld (aanvullende nota verzoekster neergelegd op 2 september 2025, stukken 5 en 6).

3.3.3.13. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met Al-Shabaab.

3.3.3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat ze dergelijk risico loopt in Somalië.

3.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de door haar aangehaalde problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk maakt.

Verzoekster wijst in dit kader nog op haar specifieke sociaal kwetsbare positie, waarbij ze toelicht dat ze meer dan drie jaar geleden Somalië heeft verlaten, ze naar school gaat in België, zich aangepast heeft aan de Belgische levensomstandigheden en al wat Nederlands praat. Tevens stelt ze dat ze een andere kijk heeft op de Somalische cultuur, mentaliteit en diepgewortelde tradities, maar maakt zij dit verder niet concreet, noch staaft ze dit met enig begin van bewijs. Uit voorgaand betoog kan niet worden afgeleid dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Somalië geldende beperkingen. Verzoekster laat aldus na om *in concreto* aan te tonen dat zij zich ondertussen gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt waardoor zij bij terugkeer naar Somalië dreigt te worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar zij nog stelt dat de adviseur van de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar het behoren tot een bepaalde sociale groep en de gender gerelateerde motieven, wijst de Raad erop dat verzoekster in dit verband geen vrees heeft aangehaald tijdens de administratieve procedure, en zij zich in haar verzoekschrift bovendien beperkt tot algemene beweringen die ze onvoldoende concretiseert.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat ze een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

3.3.4.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Somalië, *in casu* de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adviseur van de commissaris-generaal dat er actueel in de regio Lower Shabelle geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA Country Guidance over Somalië van augustus 2023 (p. 152-153) en wordt door verzoekster niet betwist.

Er wordt echter niet ontkend dat de situatie in de regio Lower Shabelle nog steeds volatiel blijft, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Lower Shabelle voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat ze bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De adviseur stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster zelf geen informatie aangebracht heeft waaruit persoonlijke omstandigheden blijken die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in haar hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat ze bij een terugkeer naar de regio een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of

persoon loopt. Verzoekster betwist deze motieven niet en voert ook in haar verzoekschrift geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in haar regio van herkomst verhogen.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouden kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adviseur van de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT